

ในหลวง.....ดวงใจของคนทั้งชาติ

ผมเชื่ออย่างสุดจิตใจว่า คนในผืนแผ่นดินไทยนี้ รักและเคารพในหลวง อย่างบริสุทธิ์ใจกันแทบทุกคน เพราะ ในหลวง หรือ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว นั้น พระองค์ทรงรัก พวกเราก่อนด้วยความบริสุทธิ์พระราชหฤทัย ทรงรักและเป็นห่วงพวกเราๆ ท่านๆ ซึ่งเป็นพสกนิกรของพระองค์ท่าน อย่าง **พ่อรักลูก**

ถ้าคุณเจ็บไข้ป่วย อยู่ในถิ่นที่ห่างไกล การคมนาคมไม่สะดวก จะไปไหนมาไหนก็ไม่ได้สะดวก เต็มไปด้วยความทุรกันดาร อาจจะต้องขึ้นเขาลงห้วย หรือเดินกันเป็นวัน ๆ

จะมีใครมาช่วยเหลือคุณ จะมีใครเดินทางมาหาคุณ ถ้าการไปมาหาสู่นั้นเต็มไปด้วยความยากลำบาก หรือเต็มไปด้วยอุปสรรคต่าง ๆ คนที่จะมาหาคุณได้นั้น ต้องเป็นคนที่ รัก คุณจริง ๆ ต้องมีความห่วงใย ในความทุกข์ยากของคุณจริง ๆ

จะมีก็แต่พ่อแม่เท่านั้นที่ความรักและห่วงใยคุณ อย่างที่ไม่ต้องการอะไรมาตอบแทน เป็นความรักและความห่วงใยที่เต็มไปด้วยความบริสุทธิ์ใจ

'ในหลวง' ก็ทรงเป็นเช่นนั้น

ทรงเป็นพ่อที่ห่วงใยลูก ๆ ของพระองค์ท่าน **แม้ว่าลูกของพระองค์ท่านจะมีมากมายถึง 60 กว่าล้านคน แต่ก็ไม่เคยทำให้ลูก ๆ ทั้ง 60 กว่าล้านคนรู้สึกเลยว่า พ่อของพวกเขาเหล่านี้ทอดทิ้งพวกเขา**

เพราะเมื่อใด ๆ ที่ลูก ๆ กำลังมีความทุกข์ พ่อของพวกเขา ก็จะเป็น **'กำลังใจ'** ให้ตลอด ด้วยการ **'ปฏิบัติ'** ให้พวกเขา เห็นว่ายังคงทรงห่วงใยพวกเขาเหล่านั้นอย่างจริงจัง ไม่ว่าจะ เป็นชาวเสด็จพระราชดำเนินไปเยี่ยมเยียน ปลอดภัย ให้กำลังใจ หรือพระราชทานสิ่งของ เงินทอง ให้ผู้ที่กำลังตกทุกข์ได้ยาก หรือผู้ที่กำลังถูกธรรมชาติและสังคมรังแก

บางครั้งก็ทรงให้กำลังใจและข้อคิด ด้วยพระราชกระแส ด้วยพระราชดำริ เป็นคำแนะนำที่มนุษย์ธรรมดาสามัญทำได้ ไม่ได้เป็นเรื่องยากเย็น ไม่ได้เกินกำลังความสามารถของคนธรรมดาสามัญที่สามารถทำได้

บางเรื่อง บางคำแนะนำที่พระราชทานให้นั้น เป็นเรื่องง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน แต่คนอื่นมองข้ามไป อาจจะด้วยเพราะความที่อวดตัวว่าเรียนมาเยอะ มีความรู้สูง เรียนสูง จบมาจากต่างประเทศ หรือไม่ได้ใส่ใจความเป็นอยู่ที่อยู่รอบข้างตัวเอง... ด้วยความเป็นจริง

แต่ในหลวง 'ทรงเห็น'

ผมเชื่อโดยสุดจิตใจว่า **ไม่มีทุกข์ยากใด ๆ ในแผ่นดินไทยนี้ที่พระองค์ไม่ทรงทราบ** พระองค์ทรงมีหูตาอยู่ทั่วไป หูและตาที่ว่่านี่ ก็คือข้าราชการ หรือเจ้าหน้าที่ที่คอยถวายรายงานให้ทรงทราบ รวมทั้งประชาชนที่มีความจงรักภักดีในพระองค์ท่าน อย่างบริสุทธิ์ใจ

เมื่อทรงทราบแล้ว ไม่เคยไม่มีสักครั้งที่ทรงอยู่เฉย ทรงให้ **'ความช่วยเหลือ'** อย่างเร่งด่วน และตรงจุด บาง ครั้งบางคราว ใครจะไปรู้ได้ว่า ความทุกข์ยากที่กำลังได้รับอยู่นั้น ถูกแบ่งเบาและได้รับความช่วยเหลืออย่างปัจจุบันทัน **อย่างฉุกเฉิน** ก็เพราะเป็นความช่วยเหลือจาก **'ในหลวง'**

แต่จะเป็นไปในรูปแบบใดนั้น เป็นอีกกรณีหนึ่ง

ยังมีอีกหลายเรื่องหลายกรณีที่เรา ๆ ท่าน ๆ ไม่รู้หรือกว่า มีสิ่งของ ความช่วยเหลือ และคำแนะนำ การแก้ไข
ที่มาโดยตรงจาก 'ในหลวง'

'ในหลวง' ไม่ได้ทรงทำให้คนรู้ แต่ทรงทำให้คนหายทุกข์ในเวลาทุกข์

ข่าวคราวที่ปรากฏทางหน้าหนังสือพิมพ์ หรือทาง 'ข่าวในพระราชสำนัก' ในโทรทัศน์นั้น เป็นแค่เพียง 1 ใน
1,000,000 หรือมากกว่านั้น ถ้าเทียบกับพระราชกรณียกิจที่พระองค์ท่านทรงทำ

เมื่อใดที่น้ำท่วมบ้านเรือนราษฎร ก็เหมือนน้ำท่วมในพระราชหฤทัยในพระองค์ท่าน

เมื่อใดที่เกิดภัยพิบัติ สร้างความทุกข์ให้ราษฎร พระองค์ก็ทรงทุกข์กว่า

จะมีใครล่วงรู้ว่า กว่าที่ความช่วยเหลือของทางการบ้านเมือง (หน่วยงานราชการ) จะไปถึงมือผู้กำลังมีทุกข์ น้ำพระราชหฤทัยของ 'ในหลวง' เดินทางไปแล้ว เดินทางไปถึงมือราษฎรของพระองค์ท่านแล้ว

ข้าวสาร อาหาร กุญแจชีพ ฯลฯ เดินทางไปในทันที โดยผ่านทางหน่วยงานของพระองค์ท่าน แล้วอย่างนี้จะไม่ให้ลูก ๆ กว่า 60 ล้านคน 'รัก' พ่อของพวกเขາได้อย่างไร ?

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว.....ในหลวง.....พ่อของแผ่นดิน

ที่ผมเกริ่นมาข้างต้นนี้ ก็เพราะอยากจะบอกให้เห็นว่า การที่ใครสักคนหนึ่งห่วงเรา รักเรา ด้วยความบริสุทธิ์ใจนั้น สมควรหรือไม่ที่เราจะตอบแทนความรัก ความห่วงใยนั้น ด้วยการกระทำในสิ่งที่ดี ๆ สิ่งที่มีคุณค่า เพื่อเป็นการตอบแทน

เมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีความรัก ความห่วงใยพวกเราขนาดนี้แล้ว สมควรที่เรา ๆ ท่าน ๆ จะต้องแสดงความบริสุทธิ์ใจ ตอบแทนความรักของพระองค์ท่านให้มากที่สุด

แต่ไม่ใช่เป็นการตอบแทนด้วยลมปากเพียงว่า ‘รัก’

เรานั้นมักจะทำอะไรไปโดยขาดความไตร่ตรอง หรือทำอะไรไปตามกระแส และบ่อยครั้งทำอะไรไปโดยไม่คำนึงถึง ‘คุณค่า’ และ ‘สาระ’ เท่าที่ควร

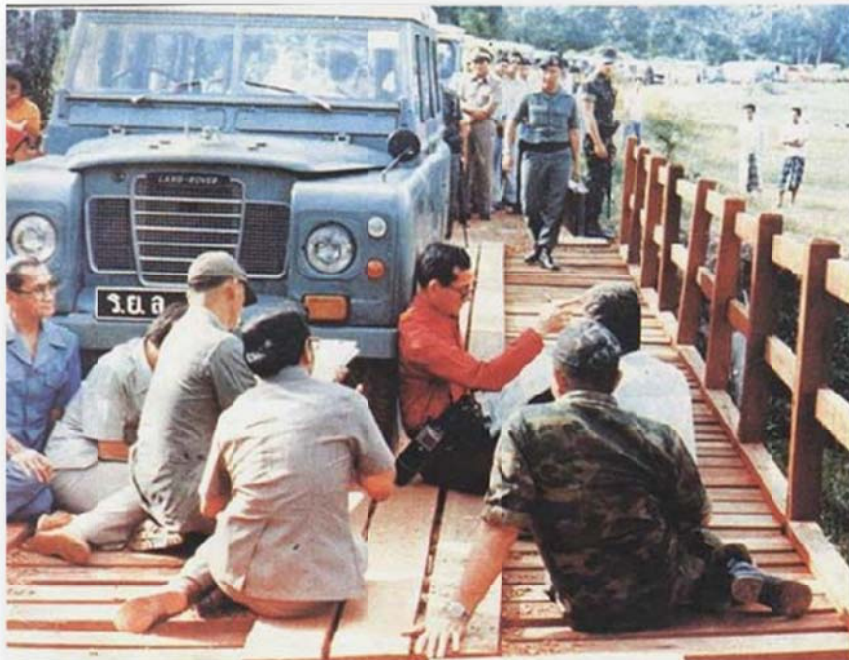
ขอให้ดูในสิ่งที่ ‘ในหลวง’ ได้ทรงทำ
ทุกอย่างที่ทรงทำ มี ‘สาระ’ ตลอด

เวลาที่พระองค์ห่วงลูกหลานราษฎร พระองค์ไม่เพียงรับสั่ง (พูด) แต่พระองค์ทรงทำให้เห็น ให้เป็นเรื่องราว

พระราชทานสิ่งของ สิ่งยังชีพ เพื่อแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า หรือพระราชทานวิธีการแก้ไขความทุกข์นั้น ทรงหาทางแก้ไข ปัญหาทั้งระยะสั้นระยะยาว

ผมสังเกตอยู่เสมอว่า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมี ‘วิสัยทัศน์’ ในระยะไกล

การแก้ปัญหาของพระองค์ท่านนั้น แก่ทั้งระยะใกล้ คือแก้ปัญหาเฉพาะหน้า แบบฉุกเฉิน เพื่อให้ความเดือดร้อนที่พสกนิกรได้รับนั้น บรรเทาความเดือดร้อนไปก่อน

คนเดือดร้อนจะเป็นจะตายอยู่แล้ว จะมานั่งรอให้คนมาช่วยเหลือ แล้วไม่มาสักที ไม่ช่วยสักที ไม่ดำเนินการสักที เกียวกันไปเกียวกันมา แย่งเอาหน้าเอาตา เอาความดีความชอบ ไม่ว่าจะป็นหน่วยราชการ มูลนิธิ หน่วยงานการกุศล

แต่ ‘ในหลวง’ ทรงช่วยเหลือทันที ตามกำลังของพระองค์ท่าน ไม่ว่าจะป็นทางใดก็ทางหนึ่ง

ทรงแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าก่อน เพื่อบรรเทาความทุกข์ยากเหล่านั้น
และบางเรื่องนั้น พระองค์ท่านก็ทรงมองไปในภายภาคหน้า บางเรื่องบางราวก็ทรงมองไปถึง 5 ปี หรือ 10 ปี หรือ
มากกว่านั้น เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเรื่องที่เป็นต้นเหตุแห่งปัญหาได้เกิดเกิดขึ้น

จำเรื่องน้ำท่วมใหญ่ที่ทาดใหญ่ได้มัย ?

ทรงเตือนมาตั้งนานเป็น 10 ปี ว่าถ้าทำอย่างนี้ น้ำจะท่วม แต่มีใครปฏิบัติตามมัย

ไม่มี !

**แล้วสิ่งที่ไม่เคยเกิดขึ้น ก็เกิดขึ้น เพราะความดื้อรั้น และไม่ทำตามอย่างที่ ‘พ่อ’ แนะนำ หรือเรื่อง ‘น้ำท่วม’ .
ซึ่งเกิดขึ้นเป็นประจำ**

ในหลวงก็ทรงแก้ปัญหาอย่างเป็นธรรมชาติ ไม่ได้ฝืนธรรมชาติ
ฝนตกก็เรื่องของฝนตก ห้ามกันไม่ได้
มีใครห้ามฝนตกได้
เมื่อฝนตก น้ำก็มาก มันเป็นเรื่องธรรมชาติธรรมดา
ฝนมาก น้ำก็ต้องมาก ใครห้ามได้บ้าง

เมื่อมีน้ำมาก น้ำก็ท่วม ท่วมในเมือง หรือในกรุงเทพ ฯ นี่แหละ
ทรงมองว่า น้ำมีมาก เพราะไม่มีที่พักน้ำ น้ำรีบเข้ามามาก เพราะไม่มีที่พักน้ำ น้ำจึงทะลักเข้ามา
การระบายน้ำทำไม่ทัน โครงการ ‘แก้มลิง’ จึงเกิดขึ้น ก็เป็นเรื่องธรรมชาติแท้ๆ

ลึกลงไป เวลาที่เห็นอะไรน่ากิน มันก็จะกิน และกินมาก ๆ ด้วยความที่มันงก ต้องการเก็บตุนอาหารไว้ให้ได้มาก ๆ มันก็ตุนอาหารไว้ที่กระพุ้งแก้ม เพื่อเก็บเอาไว้กินในเวลาต่อมา แก้มลึง ก็คือการเก็บตุนเอาไว้ เรื่องแบบนี้เป็นเรื่องธรรมชาติ

และคนที่เรียนมาสูง ๆ อวดภูมิอวดเก่ง มากมายด้วยโครงการร้อยแปดพันเก้า ติดไม่ออก ติดกันไม่เป็น ไปนั่งแก้ปัญหาค้นคว้าด้วยนั้นด้วยนี้ ด้วยเทคโนโลยีอันทันสมัย หุมตเงิน (งบประมาณแผ่นดิน) ไปไม่รู้ทำอะไรต่อทำอะไร และสุดท้ายก็แก้ปัญหามาไม่ได้ หรือได้ก็ไม่คุ้มค่ากับสิ่งที่เสียไป แล้วมานั่งอ้างว่า เป็นเพราะกรุงเทพ ฯ เป็นเมืองต่ำกว่าระดับน้ำทะเลยังงัย ๆ น้ำก็ต้องท่วม ดงแก้ไขได้ยาก ไม่รู้เอาอะไรติด !

แต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงแก้ปัญหาธรรมชาติด้วยธรรมชาติ เพราะไม่มีอะไรที่ยิ่งใหญ่กว่าธรรมชาติ ธรรมชาติชนะสิ่งทั้งหลายได้อย่างเด็ดขาด และเที่ยงตรง
เพราะฉะนั้น **การจะแก้ปัญหาที่เกิดจากธรรมชาติ.....ก็ต้องด้วยธรรมชาติเท่านั้น**

เมื่อมีน้ำมาก ระบายไม่ทัน ก็ต้องมีที่พักน้ำ ไม่ให้ทะลักเข้ามามากเกินไป เมื่อมีที่พักน้ำ น้ำไม่รีบทะลักเข้ามา ถ้าไม่มีฝนตกเพิ่ม น้ำทะเลไม่หนุน น้ำที่พักไว้ก็นิ่ง ๆ ระบายไปเรื่อย ๆ น้ำที่ท่วมก็จะลดน้อยลง ก็ที่พักน้ำนี่แหละครับ คือโครงการแก้มลิง ก็คือการพักน้ำเอาไว้ เหมือนที่ลิงพัก (เก็บตุน) อาหารไว้ที่กระพุ้งแก้ม เป็นเรื่องง่าย ๆ ที่มาจากธรรมชาติ เอาธรรมชาติแก้ไขธรรมชาติ พวกที่เรียนมาสูง ๆ อายุกันบ้างมั๊ย ?

ถ้าพูดถึงเรื่องน้ำท่วมมัน ผมว่า ‘ในหลวง’ ท่านแนะนำการแก้ปัญหามาเป็นสิบ ๆ ปีแล้ว

ทรงให้แก้ที่ ‘ต้นเหตุ’

ไม่ได้ให้แก้ที่ ‘ปลายเหตุ’

พระองค์ไม่ได้ละเลยเรื่องธรรมชาติ

น้ำมาก.....เพราะฝนตก ถึงแม้จะมีน้ำทะเลหนุน แต่น้ำทะเลก็มาจากฝนเป็นเรื่องสำคัญ

เมื่อมีน้ำมาก ก็ต้องป้องกันไม่ให้ น้ำมันไหลเข้ามาในบ้านในเมือง หรือในป่าด้วยปริมาณที่มีมาก

ต้องมี ‘ตัวหยุด’ น้ำ

ตัวหยุดน้ำที่ดีที่สุด ที่ดีกว่าเขื่อน ก็คือ ‘ป่าไม้’

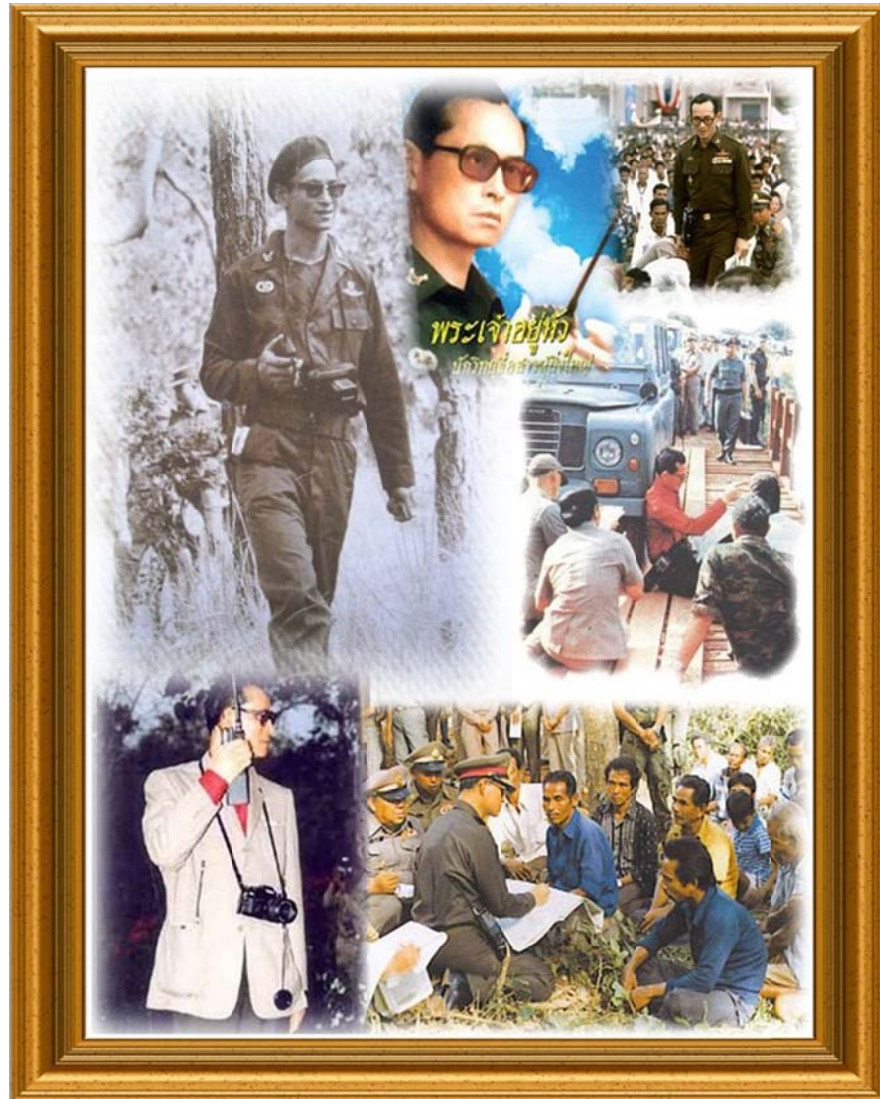
ทรงมีพระราชดำรัสเรื่อง ‘ป่าไม้’ มานาน นานมากเป็นหลาย ๆ สิบปี ถ้าเป็นภาษาชาวบ้าน ก็ต้องบอกว่า ‘ปากเปียกปากแฉะ’ แต่ถ้าเป็นราชาศัพท์ ไม่รู้ว่าจะเขียนอย่างไร ? กลัวผิด แต่เป็นอย่างนั้นจริง ๆ

พระองค์ทรงบอกแล้วว่า ‘ป่าไม้’ ปองกันน้ำท่วมได้ แล้วใครเชื่อพระองค์ท่านบ้าง ? หรือเชื่อ แต่ก็ไม่ได้ทำตาม แบบปากว่าตาขยิบ บอกว่าเชื่อที่ ‘ในหลวง’ พูด แต่ไม่ทำตามที่ ‘ในหลวง’ บอก อาจจะเพราะมีเรื่องผลประโยชน์ยังหูกังตา ยังบังสติปัญญาเอาไว้

ทุกวันนี้ ยังมีการลักลอบ ตัดและทำลายป่าไม้กันไม่เว้นแต่ละวัน ด้วยสาเหตุเดียว ก็คือ **‘เงิน’** พวกเขาจ้างนายทุนตัดไม้ทำลายป่า ก็เพราะได้รับ ‘ค่าจ้าง’ ซึ่งก็คือเงิน พวกเขาที่เป็นนายทุน ก็ต้องการ ‘เงิน’ ไม่ว่าจะเป็นการขายไม้ที่ลักลอบตัด หรือผลประโยชน์ต่างๆ ที่มาจากการตัดไม้ทำลายป่า โลก กันทั้งนั้น ยังตัดไม้ทำลายป่ากันอยู่

ถ้าไปถามพวกนี้ว่า รู้มั๊ยว่า ‘ในหลวง’ ไม่อยากให้ตัดไม้ทำลายป่า พวกนี้ก็ต้องตอบว่า ‘รู้’ แล้วถ้าถามว่า แล้วรักในหลวงมั๊ย ก็ต้องตอบว่า รักซี

แล้วถ้ายังคำถามไปอีกว่า ถ้ารักในหลวง แล้วในหลวงไม่อยากให้ตัดไม้ทำลายป่า แล้วคุณไม่ทำตามตามที่รักได้บอกบ้าง หรือ ไปรับประทานกันเป็นแถว แล้วนี่หรือที่ปากบอกว่า ‘เรารักในหลวง’ รักแต่ปากนี่ (หว่า !)

เรา ๆ ท่าน ๆ นั้น นั่งบ่นนั่งรำพันกันว่า ‘เรารักในหลวง’
 เห็นพูดกันทุกวัน พูดกันบ่อย ๆ แต่ไม่ค่อยได้เคยเห็นใครแสดงให้เห็นจริง ๆ จัง ๆ เลยกว่า รักในหลวงจริงหรือ
 เปล่า หรือจริงใจกับความรักที่มีต่อ ‘ในหลวง’ อย่างจริงจังแค่ไหน ?

ผมก็เชื่ออย่างบริสุทธิ์ใจว่า ทุกคนรักในหลวงจริง
 รักมากด้วย รักแบบถวายชีวิตได้ด้วย

แต่ถ้าเรารักแล้ว ไม่ได้แสดงออกให้เห็นได้ว่าเรารักในหลวงอย่างจริงจังนั้น ผมว่ายังไม่ครบถ้วน
 ยังไม่ถูกต้อง ยังไม่จริงใจในความรักนั้น และยังไม่บริสุทธิ์ใจในความรักนั้น อย่างแท้จริง

อย่างที่ผมบอกว่า เวลาที่ในหลวงรักราษฎร ในหลวงไม่ได้เพียงแค่พูด (รับสั่ง) แต่ (ทรง) ทำให้เห็น
 แต่เรารักในหลวงนั้น พูดมากกว่าทำ เราไม่เคยดูเลยว่าในหลวงทรงทำอะไรให้ดูเป็นตัวอย่างบ้าง

ทุกเรื่องราวที่เกิดขึ้นที่เกี่ยวกับในหลวง ล้วนแล้วแต่เป็น ‘สาระ’ ที่เราควรพิจารณา

ถ้าเราดูข่าว อ่านหนังสือพิมพ์ หรือติดตามข่าวสารต่างๆ ที่เกี่ยวกับในหลวง จะเห็นว่าทรงกระทำตัวอย่างให้เราได้ ‘พิจารณา’

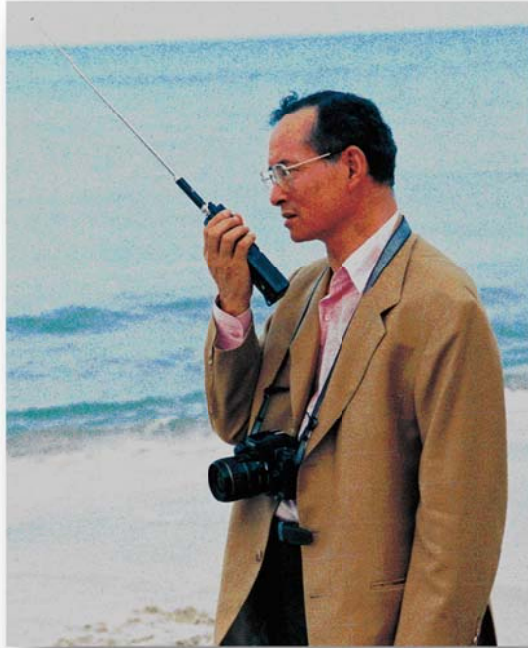
เคยได้ยินหรือไม่รับว่า ในหลวงทรงใช้ยาสีฟันจนหลอดยาสีฟันบิดเบี้ยว นั่นเป็นเพราะทรงและบิเบเด็นจนยาสีฟันจนหมดจริงๆ ไม่หลงเหลือตัวยาสีฟันอยู่ในหลอด ทั้งๆ ที่ในฐานะของพระองค์นั้น สามารถใช้ยาสีฟันได้วันละเป็นร้อยหลอดพันหลอด

แต่ไม่ทรงทำ เพราะทรงถูกสอนมาจากสมเด็จพระอริยวงศาคตญาณสมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงชินวราลงกรณ และเรื่องของความประหยัด ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่ดีของการดำรงชีวิตอย่างถูกต้อง

เคยได้ยินหรือไม่ว่า **เวลาที่เสด็จพระราชดำเนินไปทรงงาน หรือทรงเยี่ยมราษฎรในที่ต่างๆ ไม่มีพระกระยาหาร (อาหาร) อะไรที่เลิศหรู บาง ครั้งบางหนก็เป็นเพียง ‘กะเพราไก่ไข่ดาว’ หรือ ‘ข้าวผัด’ ธรรมดาๆ นี้เอง ทั้งๆ ที่ในฐานะของพระองค์นั้น สามารถเสวยพระกระยาหารได้เลิศหรูที่สุดในแผ่นดิน หรือในโลกด้วยซ้ำ**

เคยได้ยินหรือไม่ว่า เวลาที่เกิดภัยพิบัติทางธรรมชาติที่สร้างความเสียหายให้กับราษฎรของพระองค์ ท่านนั้น พระองค์ ทรงบัญชาการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าด้วยพระองค์เอง

จนมีเรื่องบอกว่า คนรับวิทยุเคยตอบโต้กับ 'ใบหลวง' โดยที่คาดไม่ถึงว่า คนที่ตอบโต้ด้วยนั้น คือพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทั้ง ๆ ที่ในฐานะของพระองค์นั้น มีคนคอยรับใช้ป็นหมื่นเป็นแสนคน ไม่ต้องมาบัญชาการเอง

แต่ที่ต้องทรงทำอย่างนั้น ก็เพราะต้องการช่วยราษฎรของพระองค์ท่านให้ทันใจ ทันทับกับความเดือดร้อนทุกข์ยากของราษฎร ไม่อยากที่จะต้องทรงรอแต่เพียง 'รายงาน' อย่างเดียว

เคยได้ยินหรือไม่ว่า ชาวบ้าน ชาวเขา ชาวดอย เวลาที่เข้าเฝ้าต่อหน้าพระพักตร์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวใช้คำพูดธรรมดา ที่แสนจะธรรมดา บางครั้งไม่ต้องหมอบกราบ ยืนคุยกับ 'ใบหลวง' ก็เคยมี ไม่เคยถือพระองค์เลย ทั้ง ๆ ที่ในฐานะของพระองค์นั้น ยิ่งใหญ่กว่าใครทั้งหลายในแผ่นดิน จะหาใครเทียบเท่าเสมอเหมือนไม่มี

ผมนั้นจำได้ติดตา เมื่อคราวที่มีนักเรียนกลุ่มหนึ่งยื่นคุยกับในหลวง เมื่อคราวที่เสด็จราชดำเนินไปทรงงานที่ไทรสั๊กแห่งจำไม่ได้ ในหลวงทรงยื่นคุยกับเด็กนักเรียนกลุ่มหนึ่ง พระราชทานคำสอน พระราชทานความรู้และคำแนะนำ อย่างใกล้ชิด ใกล้ชิดจริงๆ มีบุญเหลือเกิน.....เด็ก ๆ เอ๊ย !

เคยได้ยินหรือไม่ว่า ในขณะที่เกิดความทุกข์ยากกับราษฎรนั้น ในหลวงของเราก็ร้อนรุ่มพระราชหฤทัย ไม่หลับไม่นอนไม่ทรงบรรทม แต่จะทรงคิดหาทางแก้ไขเพื่อขจัดความทุกข์นั้นให้หมดไปโดยเร็ว ในขณะที่ผู้ที่มีความเกี่ยวข้อง โดยเฉพาะข้าราชการ ที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับความลำบากเดือดร้อนนั้น กำลังนอนหลับสบาย หรือกำลังแสวงหาความสุขโดยไม่ใส่ใจกับหน้าที่ที่ควรจะทำ ทั้ง ๆ ที่ในฐานะของพระองค์นั้น ไม่จำเป็นต้องมานั่งเหนื่อยกับปัญหาอย่างนี้

เคยได้ยินหรือไม่ว่า ไม่ว่าใครจะสื่อสารกับในหลวงในตำนานใด วิธีใด ในหลวงทรงรับรู้ทุกอย่างทุกเรื่องราว

อย่างไร้คราวที่เกิดน้ำท่วมแกว่งธนบุรี ในหลวงทรงพระราชทานถุงยังชีพให้คนในชุมชนหนึ่ง เพื่อแก้ไขความเดือดร้อนเฉพาะหน้า และเมื่อคนในชุมชนนั้นได้รับความช่วยเหลือจาก ‘พ่อ’ ของพวกเขา ด้วยความซาบซึ้งจึงเขียนจดหมายจำหน่ายชื่อว่า ส่งถึงพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ด้วยความปลาบปลื้มปิติ โดยไม่คิดว่า ‘ในหลวง’ จะได้อ่านจดหมายที่เขียนถึงพระองค์ท่าน

แล้วไม่กี่วันต่อมา ก็มีจดหมายตอบมาจากสำนักพระราชวังว่า ‘พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงได้รับจดหมายแล้ว ทรงขบใจที่มีจดหมายมาถึง.....’

จดหมายของราษฎร.....พระองค์อ่านทุกฉบับ.....

หรือเมื่อคราวที่บ้านเมืองลุกเป็นไฟ มีความวุ่นวายเกิดขึ้นในเรื่องของความโลภ โกรธ หลง ความไม่เข้าใจกันของคน 2 ฝ่าย ถึงขนาดมีการจลาจล นองเลือด ความวุ่นวายเกิดขึ้น

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเรียกให้ตัวแทนคน 2 ฝ่ายนั้น (พลตรีจำลอง ศรีเมือง และพลเอกสุจินดา คราประยูร) มาพบกัน โดยมีพระองค์ท่านพระราชทานคำแนะนำ คำตักเตือน และทรงให้ 'สติ' กับทั้ง 2 คน

เหตุการณ์วุ่นวาย จลาจลนั้น ก็สงบลงทันทีเป็นปลิดทิ้ง

ผมเองนั้นได้มีโอกาสเฝ้าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวหลายครั้ง ไม่ใช่เพราะได้สิทธิพิเศษอะไรหรอกครับ เป็นเพราะผมเป็นเด็กที่เรียนโรงเรียนวัด คือวัดเทพศิรินทร์ ที่วัดเทพศิรินทร์จะมีงานหลวงบ่อยครั้ง

พระราชวงศ์สิ้นพระชนม์ สิ้นชีพิตักษัย ถึงแก่กรรม ก็มาประกอบพิธีที่วัดเทพศิรินทร์ หรืองานที่เกี่ยวข้องกับในรั้วในวัง ที่เกี่ยวกับศาสนา ก็ต้องที่วัดเทพศิรินทร์ คราใดที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จพระราชดำเนินมาในงานพิธี ผมก็มีโอกาสได้เห็นพระองค์ท่าน

เห็นทีไร ก็ปลาบปลื้มปิติทุกครั้ง โดยที่ตอนนั้นไม่ทราบด้วยซ้ำว่าทำไมถึงรู้สึกอย่างนั้น เพราะยังเด็ก เมื่อโตขึ้น เรื่องราวที่ได้ยินได้ฟังเกี่ยวกับ 'ในหลวง' ก็มีมากขึ้น โดยเฉพาะคุณพ่อของผม (คุณพ่อภิพย์ เขตต์บรรพต) ได้มีโอกาสเข้าไปถวายพระอักษร (วิชาลูกเสือ) ให้กับพระราชวงศ์ในพระราชวังสวนจิตรลดา สมัยนั้นผมยังเรียนชั้นประถมอยู่เลย

คุณพ่อก็จะนำเรื่องราวที่ได้รับรู้มาจากในพระราชวังว่า พระราชกรณียกิจในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวนั้นมีอะไรบ้าง และเล่าได้ไม่มีวันหมด ในวังมีนา มีไร่มีสวน มีแปลงเกษตร มีแปลงทดลอง มีโรงงาน มีโรงนม มีวัวมีควายเลี้ยงเอาไว้ เพื่อกิจการทดลอง ที่ต่อมาได้เอื้ออำนวยประโยชน์มหาศาลให้กับคนอื่น ๆ ทั่วไป

หรือใครได้ยินว่า ที่บ้านของในหลวง (พระราชวัง พระตำหนัก) ของชนชาติอื่นมี 'นา' อยู่ในบ้านบ้าง ?

และยังมีเรื่องราวอีกมากมาย มากมายมหาศาลที่เราอาจจะไม่เคยได้ยินมาก่อนว่า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงกระทำอะไรบ้าง ทุกวินาทีที่ผ่านไป พระองค์ทรงใช้อย่างคุ้มค่า และมีสาระ

คุณค่าและสาระนั้น เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับบ้านเมือง และความเป็นอยู่ของราษฎรของพระองค์ท่านทั้งนั้น แล้วพวกเรา ๆ ท่าน ๆ จะทำอย่างไรดี เพื่อให้สมกับ ‘ความรัก’ ที่ในหลวงทรงมีให้

จะร้องตะโกนป่าว ๆ ว่า เรารักในหลวง เรารักในหลวง แล้วก็ยังนินทาว่าร้ายคนอื่น ยังโกงกินบ้านเมือง คอร์รัปชั่น ฉ้อราษฎ์บังหลวง ยังทำตัว ‘ไร้สาระ’ ให้ผ่านไปวัน ๆ อย่างนั้นหรือ ?

จะเอาแค่ประดับธงชาติ ติดไฟสวยงาม ในวันเฉลิมพระชนมพรรษาแค่นั้นหรือ ? พอแล้วหรือกับการตอบแทนความดีของ ‘ในหลวง’ ตอบแทนความดีของคนที่เรา ‘รัก’ จะเอาแค่วันที่ 5 ธันวาคม เป็นวันหยุด แล้วไปเที่ยวเฮฮา ส้มมะเลเทเมา กินเหล้ากินเบียร์ เที่ยวสนุกสนาน อย่างนั้นหรือ ?

หรือใครเคยเห็นว่า ในวันที่ 5 ธันวาคมของทุก ๆ ปี ในหลวงของเราทรง ‘หยุด’ ทรงงาน (ทำงาน) เจ้าของวันเกิดไม่เคยทำตัวให้เราเห็นเลยว่า ใช้เวลาวันหยุดไปทำเรื่องราวที่ไม่เป็นประโยชน์ แต่เราเองนั้น ใช้วันหยุดที่อ้างมาจากวันคล้ายวันประสูติ (วันเกิด) ของในหลวง เอาไปทำเรื่องไร้สาระมากมาย เอาไปเที่ยว (อย่างไม่มีสาระ) เอาไปกินเหล้าเมายา เอาไปดื่มไปกินไปเที่ยว หรือเอาเวลาไปใช้ โดยไม่ได้ก่อเกิดประโยชน์ต่อตัวเองหรือต่อคนอื่น

คิดและพิจารณาบ้างเกิดครับ ตอบแทนความดีของในหลวงให้ถูกต้องและมีสาระบ้างเกิด

วิธีการง่าย ๆ ที่จะทำตัวให้รู้ว่า รักในหลวงจริง ๆ นั้น ทำได้ไม่ยาก มันขึ้นอยู่กับว่า เราจะตั้งใจทำจริง ๆ หรือไม่ ?

สิ่งที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงทำนั้น มีมากมายมหาศาล นับไม่ได้ นับไม่ถ้วน ถึงขนาดพยายามจะนับว่า ทรงเคยกระทำความดีกรรมอะไรมาบ้าง ผมเชื่อว่าไม่มีใครตอบได้หมด ไม่ว่าจะพยายามนับเท่าไรก็ตาม

ด้วยเพราะว่าสิ่งที่ ‘ในหลวง’ ทรงทำนั้นมีมากมายมหาศาลจริง ๆ ไม่ต้องทำทุกอย่างอย่างที่พระองค์ท่านทรงทำ เพราะทำอย่างไรก็ไม่สามารถจะทำได้อย่างที่พระองค์ทรงทำ แต่เลือกเอาเพียงอย่างน้อยสัก 1 อย่างที่พระองค์ท่านทรงทำให้เห็น หรือที่พระองค์ท่านได้ทรงสอนสั่ง ได้ทรงให้คำแนะนำ เอาอย่างน้อยอย่างเดียวก็น่าได้

อย่างเดี๋ยวนเอง....ทำได้มั๊ย ?

แต่ถ้าใครทำได้มาก หลายๆ อย่าง ก็จะยิ่งดี และจะดีมากๆ ถ้าทำได้ตลอดกาล ตลอดชีวิต

มีเยอะเยอะที่ในหลวงทรงทำให้เห็น ทรงสอนสั่ง ทรงให้คำแนะนำ ไม่โก่งกิ้นบ้านเมือง (ทำกันได้มั๊ย?) เรื่องนี้ในหลวงรับสั่งนักรับสั่งหนาว่าเป็นเรื่องที่ไม่ดี ไม่ควรทำ

เราจะไม่โก่งกิ้น คอรัปชั่นบ้านเมือง ได้มั๊ย?

ไม่จำเป็นต้องเป็นข้าราชการ เป็นนักการเมือง เป็นประชาชนคนธรรมดาก็สามารถทำได้ ไม่โก่งไม่กิ้น ไม่เอาของบ้านเมืองหรือส่วนที่เกี่ยวข้องกับบ้านเมือง เอามาเป็นประโยชน์ หรือหาทางนำมาซึ่งประโยชน์ให้กับตัวเอง เรื่องของการเสียสละให้กับส่วนรวม โดยคำนึงเรื่องของส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว

เสียสละเรื่องส่วนตัวเพื่อส่วนรวม ได้มั๊ย?

สนับสนุนคนดีให้มีส่วนร่วมในการทำงาน การบริหารบ้านเมือง หรือเพื่อชุมชน สนับสนุนกันได้มั๊ย?

ไม่สนับสนุนคนชั่วคนเลว คนที่มีแต่ความโลภ คนที่ชอบเบียดบังผลประโยชน์ส่วนรวมหรือของคนอื่นมาเป็นส่วนตัว ให้มีโอกาสครอบครองบ้านเมือง หรือให้มีโอกาสบริหารราชการบ้านเมือง ปฏิบัติศาสนกิจในหลักของพระพุทธศาสนา เช่น ปฏิบัติ สมาธิ วิปัสสนา กรรมฐาน ทำบุญทำกุศล ฟังเทศน์ฟังธรรม ทำกันได้หรือไม่?

ฯลฯ

ยังมีเรื่องราวอีกมากมายที่เราสามารถทำได้ เพื่อให้เป็นเครื่องแสดงว่า **เรารักในหลวงจริง อวยรักในหลวงแต่ปาก**

แต่ขอให้รักด้วยใจเป็นเบื้องต้น แล้วรักด้วยการกระทำให้เห็นว่ารักในหลวงจริง เป็นประการต่อมา เอาอย่างน้อยเพียงอย่างเดียวก็ได้ ก็ให้เป็น 'สัจจะ' ที่จะต้องกระทำชั่วชีวิต

**และอย่าทำเพื่อพระองค์ท่านเพียงวันที่ 5 ธันวาคม เพียงวันเดียว
เพราะทำวันเดียว ยังไม่ถึงว่า 'รัก' พระองค์ท่านจริงแท้แน่นอน
ทำให้ทุกวัน ตลอดปี ตลอดชีวิตได้เลยยิ่งดี**

**ก็ดูจาก 'ในหลวง' เป็นตัวอย่าง
พระองค์ท่านไม่เคยทำเพื่อ 'ลูก' ของพระองค์ท่านเพียงวันเดียว !
ทำเพื่อในหลวงที่เราบอกว่าเรารักเหลือเกิน จะได้มีชัย**

(ความจริงนั้น สิ่งที่เราจะทำเพื่อในหลวงนั้น ก็คือสิ่งจะเป็น 'อานิสงส์' ให้ตัวเองในอนาคต)

ทำความดีให้ในหลวงกันดีกว่า ความดีที่ว่่านั้น พอบอกกันเป็นหลักได้ว่า

- 1.ทำอะไรก็แล้วแต่ อย่าทำให้ใครเดือดร้อน
- 2.ทำอะไรก็แล้วแต่ อย่าทำให้ตัวเองเดือดร้อน
- 3.ทำอะไรก็แล้วแต่ มีประโยชน์ให้กับคนอื่น
- 4.ทำอะไรก็แล้วแต่ มีประโยชน์กับตัวเอง

ทำความดีอย่างนี้ ถวายให้ 'ในหลวง' ได้มีชัยครับ อย่ารักในหลวงแต่ปากเลย

จำได้มีชัยครับ ที่ผมบอกไปตอนต้นว่า เวลาที่เราทำอะไรเพื่อในหลวงนั้น พระองค์ทรงรับทราบตลอด ไม่ว่าจะทางใดทางหนึ่ง หรือหลาย ๆ ทาง

ดวงจิตอันบริสุทธิ์ของพระองค์ท่านนั้น เปิดกว้างเพื่อรับรู้เรื่องราวต่าง ๆ ของราษฎรอยู่เสมอ
เมื่อใดที่ราษฎรของพระองค์ท่านทุกข์ยาก พระองค์ท่านก็รับรู้ถึงความทุกข์ยากนั้นด้วย จึงได้ทรงพระราชทานความ
ช่วยเหลือให้อย่างทันที

ถ้าคุณจะทำความดีเพื่อแสดงให้เห็นอย่างจริงๆ ว่า ‘รัก’ ในหลวง คุณไม่คิดหรือว่า พระองค์จะทรงรับรู้ว่าคุณกำลังทำความดีเพื่อพระองค์ท่าน มันขึ้นอยู่กับว่าคุณจะตั้งใจทำจริงหรือไม่ เท่านั้นเอง !

ที่มา : บทความของ อโณทัย เขตต์บรรพต จากหนังสือ “สิ่งที่ชาวพุทธควรรู้ 2” ในหลวง.....ดวงใจของคนทั้งชาติ